

bunden er mudret, kan som nævnt tidligere være en suveræn foderplads, også selv om den ikke rummer store mængder af naturlig føde. I mange vande vil en hård og stenet bund desuden ofte være et oplagt forageringsområde, fordi der er mange krebs, muslinger og snegle.

Taktik ved valg af fiskeplads

Når fiskene først er lokaliseret, er der flere ting, man bør tænke over, inden man lægger sig endeligt fast på metode, fiske- og foderplads. En vigtig overvejelse går f.eks. på placeringen af andre fiskere og deres fodringer. Placerer man sig for tæt på andre fiskere, resulterer det som regel i dårligere fiskeri for alle parter, hvilket må siges at være temmelig uhøfligt over for den, som kom først. Selv med en vis afstand imellem fodringerne er det vigtigt at tænke sig om. Overvejer man f.eks. at placere sin fodring strategisk på et snævert passagepunkt, er det værd at checke, om der køres fodringer langs de trækruter, der leder fiskene hen til „flaskehalsen“. Stoppes fiskene allerede, inden de passerer din fodring, vil du få mere ud af at vælge en fiskeplads, hvor der ikke konkurreres om de samme fisk. En anden ting, man bør overveje, er, om man kan fiske på pladsen uanset hvordan vejret måtte ændre sig. Fodrer man f.eks. op ved den maksimale kastelængde i medvind, kan det meget vel blive umuligt at kaste/fodre på den samme distance eller opnå ordentlig linekontrol, hvis vindretning eller hastighed ændrer sig. Andre ting, der er gode at overveje, er, hvordan man har tænkt sig at fichte og lande fisken i forhold til snags og lignende. Kunne det tænkes, at man bliver nødt til at følge en stor fisk, når den tager flugten, er det også her godt at have gennemtænkt en slagplan på forhånd.

Har du mulighed for at checke bund-, vegetations- og dybdeforhold, er det en klar fordel. Det er ualmindeligt surt efter 14 dages fodring at opdage, at man har fodret oven i et sunkent træ eller på 10 centimeters dybde!

Et tilbundsgående kendskab til vandets bundforhold opnås kun gennem hårdt arbejde. I visse vande kan man slippe nemt uden om dette, hvis der allerede findes et dybdekort i handlen, men i de fleste tilfælde må man belave sig på at gå i gang med ekkolod, dybdemålingsrigs eller lignende.

En god simpel metode til at få en hurtig idé om bundforhold, snags og sunkne grødebælter er at montere en stang med HPPE line og et 60-90 grams lod for enden. Læg en masse kast i vifteform over området, du vil checke ud, og træk eller bump loddet ind langsomt. Er bunden hård, vil man på grund af linens lave elasticitet tydeligt kunne mærke de kontante stød, når loddet bumper hen over sand og sten. Er bunden ekstremt mudret, vil man kunne mærke det allerede i nedslaget, hvor loddet vil lande blødt og nærmest skulle trækkes fri. Med lidt øvelse vil man ved denne metode kunne danne sig et rimeligt nuanceret billede af bundforholdene. Vil man checke for grøde, kan man evt. montere en lille krog 10 centimeter over loddet, så man kan få grøderesterne med ind og se præcis, hvilke vandplanter der gror på bunden.

Dybdemåling

På kortere distancer kan dybden måles ved hjælp af en „plummet“ og et lille flåd. En plummet er et specielt lod, som bruges til at måle dybden. Det monteres enten med en klemmekanisme eller ved hjælp af kork i bunden. Plummet'en skal veje mere end flåddets bæreevne, og er afstanden fra krog/plummet til toppen af flådtaklet mindre end dybden, vil flåddet synke. Dybden justeres gradvist, indtil flådtoppen viser sig i overfladen. Taklets længde svarer nu til dybden. Ønsker man at fiske med slæb eller lignende, skal denne længde selvfølgelig lægges til ved at justere takellængden yderligere. Fisker man over blød bund, er det en god idé at belaste flåddet til næsten fuld bæreevne, hvorefter man sætter et AAA hagl på krogen som plummet. Ved at bruge et let hagl som plummet undgår man fejlagtige dybdemålinger, fordi plummet'en synker ned i dyndet. Desuden mindsker man chancen for, at eventuelle fisk, der måtte befinde sig på pladsen, bliver skræmt. Fisker du langt ude, kan det bedre betale sig at bruge en „dybdemålingsrig“. Riggens fungerer ved, at man kører hovedlinen igennem øjet på et 60-90 grams lod og binder det fast til et kraftigt farvet markør-, gedde- eller bobleflåd. Flåddet skal være let synligt, men samtidig så småt, at det let kan trækkes under, uden at loddet bevæger sig over bunden. Taklet kastes ud, og linen køres langsomt ind, indtil man kan mærke, flåddet rammer det tunge lod på bunden. Linen

▲ *Nils Jørgensen i færd med at checke dybden med et "dybdemålingsrig". Bemærk afstanden imellem bly og flåd, der mindsker chancen for, at flåddet sætter sig fast p.g.a grøde m.m.*

fires nu ud meter for meter, og når flåddet kommer til syne på overfladen, kender man dybden. Er der meget bundvegetation, virker metoden bedre, hvis loddet monteres i en „low resistance ring“ gjort flydende med en kork- eller polystyrenkugle på en lodtavs, svarende nogenlunde til bundgrødens dybde. Er der ekstremt meget grøde, der går højt op i vandet, vil man få problemer med dette takel, og det vil bedre kunne svare sig at bruge et dybdemålingstakel, hvor loddet bindes for enden af linen, og dybden måles ved hjælp af et stort glideflåd, der fikseres ved hjælp af en stopknode/stopperle. I princippet på præcis samme måde som „plummet metoden“, blot i en overdimensioneret form.

Har man besluttet sig for at lave omfattende dybdemålinger i et større område, er det lettest naturligtvis at skaffe en båd og et ekkolod, hvor på både dybden og bundens hårdhed kan aflæses direkte. Tilsvarende er ekkoloddet intet

mindre end uundværligt, når bunden skal af-søges for lovende snags, der kunne tænkes at holde fisk.

Pejling og afstandsbedømmelse

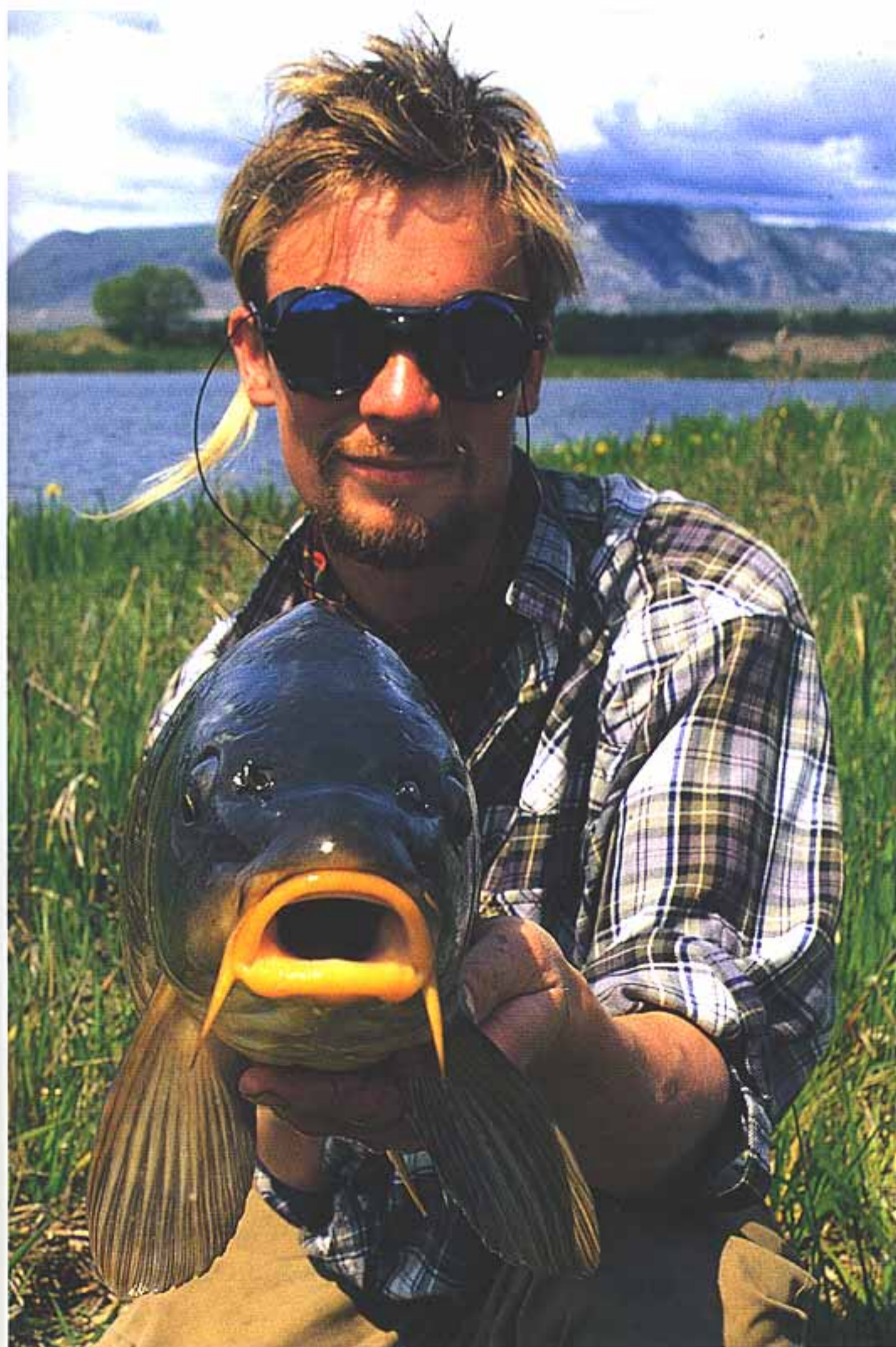
For at få det optimale ud af sin fodring er det naturligvis vigtigt, at man ved præcis, hvor den ligger. Dette kan f.eks. gøres ved at pejle retningen til foderpladsen efter markante terrængenstande, f.eks. høje træer, telefonpæle eller lignende. Husk, at det også skal være muligt at se pejlemærket efter mørkets frembrud. Er vandet så stort, at man ikke kan se noget på den anden side, kan man evt. tage en helt præcis kompasskurs, så man altid kan checke kasteretningen, hvis man bliver i tvivl. Afstanden er ofte det sværeste at bedømme. På de kortere afstande kan man bruge spejlinger af terrængenstande i vandet til at bedømme afstanden. Metoden kræver selvsagt, at man sidder præcis på samme måde under alle kast, stille vejr samt at „tingen“, der spejler sig i vandet, er tæt på eller i det mindste stort. Mange bruger „maksimal kaste-længde“ til at ramme det samme sted hver gang. Problemet med denne metode er som før nævnt, at ændringer i vindforhold, tab af det sidste lod

tungt nok til at opnå den ønskede kastelængde eller lignende kan få fatale konsekvenser..... En løsning på problemet, der er særlig god til natfiskeri, kan være at placere en stopknode på hovedlinen ved den ønskede kastelængde. Har man mulighed for at placere en markør på foderpladsen, er det optimalt.

Agn

Når man har fundet fiskene og valgt sin fiskeplads kommer det næste store spørgsmål. Hvilken agn og fodringsteknik vil, omstændighederne taget i betragtning, give det bedste resultat? Selvom udbudet af forskellige karpeagn til tider kan synes uoverskueligt stort, er en hurtig

grovsortering af valgmulighederne dog relativt enkel. De naturlige, som f.eks orm, maddiker, larver og rejer samt andre „standardagn“ som brød og dåsemajs, kommer for alvor til deres ret ved dappe- og kortdistancefiskeri med lette takler, da de har en tendens til at være meget lidt selektive, hvis der er mange småfisk i farvandet. Ved kortdistancefiskeri er det svært at undgå hug fra småfiskene, men til gengæld er det let at agne op igen. Fisker man med et let flåd- eller bundtakel, skræmmer det heller ikke særlig meget, hvis man skal kaste ud ofte. I mange søer er småfiskene knapt så aktive i mørke, og har man problemer med disse arter, kan man derfor ofte fiske med standardagn om natten uden de store problemer. Det samme gør sig gældende om

◀
*Flodkarpe fra Colombia
River taget på orm.*